

6. Tanulmány

Az egység képei

November 3., szombat délután

Ha nem lenne gyülekezeti fegyelem és vezetés, a közösség részekre forgácsolódna, képtelen lenne megmaradni egységes testületnek. Akadnak függetlenedő egyének, akik állítják, hogy nekik van igazuk, hogy Isten különleges módon tanítja és vezeti őket. Mindnek megvan a maga elmélete, a rá jellemző nézetei, s mind azt állítja, hogy ezek megegyeznek Isten szavával. Mindnek más-más az elmélete és hite, mégis azt állítják, hogy Istentől nyertek rendkívüli világosságot. Ezek mind a közösségekből szakítanak ki híveket; mind külön gyülekezet a maguk elképzelése szerint. Lehetetlen, hogy mindnek igaza lenne. Ennek ellenére is hangoztatják, hogy az Úr vezeti őket. (...)

Üdvözítőnk azzal az ígérettel fejezi be utasításait, hogy ha ketten vagy hárman egy szívvel kérnek valamit, az Úr megadja kérésüket. Krisztus rámutat, hogy az adott cél elérésénél is egységet kell alkotniuk a többiekkel. Az Úr nagy hangsúlyt fektet a közös imára, az egységes célkitűzésre. (...) Előbb meg kell egyezniük, hogy mit kérnek, és miért imádkoznak. Nem egyetlen ember gondolatai és működése ez, mert egyetlen embert könnyű megcsalni, hanem legyen a könyörgés több ember őszinte kívánsága. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 428–429. o.

Senki se képzelje, hogy nincs szüksége ütésekre, fenytésre. Nincs olyan személy, nincs olyan nemzet, mely szokásai és gondolatai terén tökéletes lenne. Egymástól kell tanulniuk. Ezért Isten azt akarja, hogy a nemzetiségek összekeveredjenek, egyesüljenek ítéletükben és szándékukban. Akkor a Jézusban élő egység testet fog ölteni. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 180. o.

Időszerű, hogy minden őszinte keresztény élő összeköttetésben álljon Istennel. A világot az ellenség elárasztja bölcseletekkel, és csak akkor vagyunk biztonságban, ha a nagy Tanítótól tanuljuk meg az igazság leckéit. Az ünnepélyes, komoly mű, amellyel foglalkozunk, erős egyesített gyülekezetet kíván mennyei vezetés alatt.

Az Úr azt kívánja, hogy munkásai együttesen tanácskozzanak, ne járjanak el egymástól függetlenül. A nép lelkészei és vezetői, ha összegyűlnek, sokat imádkozzanak. Ez lesz segítségük, buzdítójuk, bátorítójuk. Összeköti szívüket-lelküket, egységet és békességet teremt, és egyénenként erősíti gyülekezetüket. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 485. o.

A menny és a szent angyalok azon fáradoznak, hogy egységet teremtsenek, egyetlen testületen belül hozzák létre az egységes hitet. Sátán ellenzi ezt, és eltökélten igyekszik szétzilálni, megosztani, és különféle nézeteket behozni, hogy Krisztus imája ne valósuljon meg. (...) Jézus azt tervezte, hogy népének hite egységes legyen. Ha az egyik elmegy, és ezt hirdeti, és valaki más, aki nem ért vele egyet, mást hirdet, hogyan lehetnek egyek, akik szavukra hisznek? – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 326. o.

November 4., vasárnap

Krisztus nem ismer semmi olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országának tagjává válhasson. Királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Krisztus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. (...)

(...) Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Krisztus ismeretében. Jellemük így változik el fokról fokra az Ő hasonlatosságára, míg olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2:9–10) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Mózesen keresztül Isten a leghatározottabban, félreérthetetlenül elénk tárta szándékát és jólétük feltételeit. „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezer íziglen azok iránt, akik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják... Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknél, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdött a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged... Áldottabb lészesz minden népnél.” (5Móz 7:6–14) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 222. o.

Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Eféz 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét. – *Az apostolok története*, 9. o.

Isten népe mégse feledje, hogy csak annyiban élhet Isten dicsőségére a földön, amennyiben hiszi és megvalósítja az evangélium elveit. Csak amennyire az Ő szolgálatára szentelik Isten-adta képességeiket, annyiban örvendeznek majd az ígért teljességének és erejének, melynek alapján szolgálni hívta el gyülekezetét. Amennyiben azok, akik állítják, hogy hisznek Krisztusban, mint Megváltójukban, csak az alacsony földi mértéket ütik meg, akkor a gyülekezet nem hozza meg az Isten által elvárt gazdag aratást. Azt fogják írni a gyülekezetről szóló jelentésre, hogy: hűjával találtuk őket. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 14. o.

November 5., hétfő

El kell határozunk, hogy Krisztus családjához csatlakozunk, és kedves gyermekeként kell követnünk Őt. Ha már Isten a fiaivá fogadott, akkor talán ne tegyünk tisztességet Atyánknak és lelki rokonainknak? (...)

Kötelességünk töretlenül szembe helyezkedni lelkünk ellenségével, ugyanakkor kitárni szívünket a Szentlélek ereje és befolyása előtt. Azt akarjuk, hogy Sátán sötétsége kint maradjon, a menny világossága pedig beáradjon a lelkünkbe. Azt akarjuk, hogy érzékeny váljunk a szent befolyások előtt, hogy Jézus még a leghalkabb suttogással is megérintse a szívünket... Akkor majd Isten akaratát szívesen teljesítjük, Krisztus pedig az Atya és az angyalok előtt úgy mutathat be, mint akik Őbenne maradtunk. – *That I May Know Him*, 361. o.

A zsidó templomot a hegyből bányászott faragott kövekből építették, és minden követ a megfelelő helyre készítették el, faragták, csiszolták, kipróbálták, mielőtt Jeruzsálembé szállították volna. Mikor az összes követ az építkezéshez hozták, az épületet kalapácsok zaja nélkül állították össze. Ez az épület Isten lelki templomát példázza, mely minden nemzetből,

nyelvből és népből, minden osztályú emberek sokaságából áll össze. Ezek nem élettelen anyagok, nem kalapáccsal és vésővel faragták meg, hanem élő kövek, amelyeket az igazság termelt ki a világból, és a mesterépítész, a templom Ura, most faragja és csiszolja, illeszti helyükre őket lelki templomában. Amikor a templom elkészül, tökéletes lesz minden részletében, angyalok és emberek csodálják majd, mert építője az Isten. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 180. o.

„Más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (IKor 3:11) „Ezen a kősziklán – mondotta Jézus – építem fel az én anyaszentegyházamat.” (Mt 16:18) Isten jelenlétében, az összes mennyei lény színe előtt, a pokol láthatatlan hadserege előtt alapította Krisztus egyházát az élő sziklára. A Szikla Ő maga – saját teste, mely megtöretett és megsebesített. Az ilyen alapra épített egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalmat.

Mily gyöngének tűnt az egyház, amikor Jézus e szavakat kijelentette! Maroknyi volt a hívők csapata, akik ellen az ördögök meg a gonosz lelkek minden hatalma irányult, Krisztus követőinek mégsem kellett félniük. Erejük Sziklájára építkeztek, senki meg nem dönthette őket. – *Jézus élete*, 413. o.

Meg kell tanulnunk az egymás iránti hűséget, és az acél szilárdságához hasonlóan kell kiállnunk hittestvéreink védelmében. Nézzetek saját hibáitokra! Ajánlatosabb egy hibát felfedezni önmagatokban, mint tízet a testvéretek életében! Ne feledjétek, hogy Krisztus imádkozott a testvéreiért, hogy egyek legyenek, ahogyan Ő is egy az Atyával. Amennyiben rajtatok áll, igyekezzetek testvéreitekkel a krisztusi mérték – az Ő és az Atya közötti egység – szerinti egyetértésre. – *In Heavenly Places*, 178. o.

November 6., kedd

Isten célja örök időktől fogva az volt, hogy kezdve a legfényesebb szeráftól egészen az emberig, minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozhat. A bűn miatt azonban az ember megszűnt Isten temploma lenni. Az emberi szív a gonosztságtól beszennyezve már nem tükrözte a mennyei dicsőséget. Fiának testet öltésével azonban a mennyei terv mégis megvalósult. A Mindenható az emberben lakozik, az ember pedig a megváltó kegyelem révén újra az Ő templomává válik.

Isten úgy rendelkezett, hogy a jeruzsálemi templom az emberiség magasztos sorsának állandó bizonyságtévése legyen. A zsidók azonban nem értették meg ennek az épületnek a rendeltetését, pedig büszkeséggel tekintettek rá. Nem engedelmeskedtek, és nem váltak a Szentlélek szent templomaivá. A jeruzsálemi templom pítvarában a szentségtelen kalmárkodás zsvaja teljes valójában tükrözte a szívük templomának állapotát... Amikor Jézus megtisztította a templomot az árusoktól és a vásárlóktól, lényegében bejelentette azon küldetését, hogy megtisztítja az emberi szívet a bűn szennytől... az önző kívánságoktól és a lelket megrontó helytelen szokásoktól. – *The Faith I Live By*, 191. o.

Isten az egyszülött Fiát adta megváltásunk érdekében. Az Ő alkotásai vagyunk és képviselői a világ előtt. Elvárja, hogy életünk tisztaságával és a drága kincs megszerzése érdekében tett komoly erőfeszítéseinkkel bemutassuk a világnak, hogy mi is az ember igazi értéke. Jellemünknek a szeretet által munkálkodó hit segítségével el kell változnia a mennyei képmásra. A jellem Isten kegyelme által nyer szépséget, nemes vonásokat és szentséget. Aki bölcsen szolgálja az Urat, sikerrel jár. Megváltónk mondta: „Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” – *Lift Him Up*, 48. o.

Népének ereje Istennel egyszülött Fián keresztüli egységben és az egymással való egységben rejlik. A fa egyetlen levele sem pontosan olyan, mint a többi. Két ember gondolkodása sem lehet egyforma. Ennek ellenére az egység lehetséges a sokféleségben. Krisztus a gyökerünk, és akit ebbe a tőkébe oltottak, az Krisztus gyümölcsseit termi. Jellemének jó illata fog megnyilvánulni beszédmodorukban, vendégszeretetükben, nyájasságukban, keresztény előzékenységben és mennyei udvariasságban.

Nézd a szőnyeg szótt virágait, és figyeld meg a különböző színű szálakat. Nem mind piros, nem mind zöld, nem mind kék. A minta tökéletesítésére különböző színeket szőnek. Így van ez Isten mintájával is. Céllal helyez minket valahova, ahol meg kell tanulnunk egyéneként élni. Nem mindnyájan vagyunk alkalmasak ugyanarra a munkára, mégis mindenki munkáját Isten tervezte, hogy célja megvalósuljon. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1083. o.

November 7., szerda

Az Úr bőségesen gondot viselt arról, hogy szeretetét bőséges, ingyenes kegyelemként kapjuk, mint jelen életünk örökrészét, hogy Krisztussal együtt hordozva az Ő igáját, ugyanezt a kegyelmet másokra tudjuk árasztani. Jézus az emberi természetünk minden részén keresztül a tiszta és megszentelt krisztusi szeretet átható erejét közvetíti. Amikor ez a szeretet nyilvánul meg a jellemben, akkor mindenki számára láthatóvá teszi, hogy kivel vagyunk kapcsolatban, és lehetséges Istennek, a „dicsőség ama reménységének” kifeformálódni a belső emberben. Látni fogják, hogy Isten úgy szerette az engedelmeseket, ahogyan Jézus Krisztust szereti, és ennél kevesebb nem elégíti ki Isten értünk való vágyakozását. Amint az ember szívében, elméjében és lelkében Krisztussal eggyé válik, az Atya úgy fogja szeretni a lelket, mint aki Krisztus része, aki Krisztus testének tagja, akinek Ő maga a dicső feje. – *A keresztény nevelés alapjai*, 466. o.

Pál a gyülekezetet az emberi testtel hasonlítja össze; találóan szemlélteti azt a szoros és bensőséges viszonyt, amely Krisztus gyülekezetének tagjait kell összekötnie. „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. (...)

Pál azután bensőséges szavakkal – amelyek azóta is mind a mai napig férfiakat és nőket lelkesítettek és bátorítottak – tárta fel annak a mély szeretetnek a fontosságát, amelyet Jézus követőinek is ápolniuk kell: „Ha embereknek, vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.” (...)

Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne. – *Az apostolok története*, 317–318. o.

Krisztus minden igazi követője gyümölcsöt terem az Ő dicsőségére. Élete igazolja, hogy Isten Lelke elvégezte benne a munkát, és megteremte a megszentelődés gyümölcsét. Élete tiszta és nemes. Szentségének igazi gyümölcsői pedig a jó cselekedetek. De aki nem terem gyümölcsöt, lényegében arról tesz bizonyosságot, hogy nincs tapasztalata Isten munkájában. Nincs kapcsolatban a Szőlőtővel. Jézus mondta: „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:4–5) – *Tanácsok a szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 266–267. o.

November 8., csütörtök

Krisztus kapcsolata népével a pásztor és a nyáj kapcsolatával van szemléltetve. Az Úr látta, hogy juhaira a bűnbeesés nyomán biztos halál vár. Ezért elhagyta Atyja házának dicsőségét és pásztorrá lett, hogy megmenthesse eltévedt, veszendő juhait. Kellemes hangjával hívta az akolba őket, a biztonságot nyújtó helyre, ahová nem törhet be tolvaj, és ahol a hideg szél elől menedéket lelnek. Gondoskodását folyamatosan kifejezte juhai iránt. Megerősítette a gyengéket, táplálta a betegeket, a kisbárányokat pedig karjába vette. Juhai szeretik Őt. Előttük jár, hallják a hangját és követik Őt... Jézus mondta: „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért... Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 122–123. o.

Hány eltévedt juhot kerestetek meg és hoztatok vissza az akolba kedves, megbocsátó és szeretetteljes szívvel? Az eltévedt juhoknak mondott bátorító szavak mennyi fájdalmat, nyugtalanságot és kellemetlenséget okoztak nektek? ... A reménység, a bátorítás és a megbocsátás szavait szóltátok?

(...) Vajon még nem érkezett el az ideje, hogy a gyakorlatban is megéljük a keresztyénséget, hitünk megvallását? Micsoda jóindulatot, együttérzést és szelíd irgalmat tanúsított Jézus a szenvedő emberiség iránt! Az a szív, amely együtt dobban az Ő végtelen szeretetével, irgalmat tanúsít a szükségben levők iránt... Minden szenvedő léleknek joga van mások megértésére, és akiket átítatott Krisztus irgalommal, szelídséggel és jósággal telt szeretete, minden ilyen irányú felhívásra válaszolnak... A léleknek, aki törekszik megtudni tévelygésének okát, és szeretne visszatérni Istenhez, szüksége van a Krisztus szelídségével, irgalmával és szeretetével telt szívű emberek segítségére. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1894. október 16.

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Szükségünk van erre az életre, és szükségünk van erre a bővülködésre. Isten életet lehel minden önmagáról lemondó lélekbe, aki Krisztusban szeretne élni. Ehhez azonban teljes önmegtagadásra van szükség. Ellenkező esetben magunkban hordozzuk a boldogságunkat megrontó gonosztságot. Azonban, ha az ént keresztre feszítjük, a Szentlélek megerősít, Krisztus pedig bennünk lakozik. – *Our High Calling*, 21. o.

November 9., péntek

További tanulmányozásra

Jézus élete: „A jó Pásztor” című fejezet.

Tanácsok a gyülekezetnek: „A földi gyülekezet” című fejezet.